

O wzroście małych wspólnot

(tyt. oryg. Growing Your Small Church)

ECC Frs. Jim Lehman i Jim Farris

To niezwykle trudne, by w małej, początkującej wspólnocie zdołać dostrzec załączki „kościola”. Z dozą niepewności członkowie takiej grupy myślą o sobie: „Spotykamy się w domu. Jest nas jedynie pięcioro, sześcioro. Różnie bywa z frekwencją. Może któregoś dnia staniemy się wreszcie kościołem”. Jednak należy pamiętać, że każdą wspólnotę kościoła lokalnego tworzą członkowie Kościoła powszechnego – spośród których dwóch lub trzech zbiera się w imię Chrystusa. W sposób szczególnie uwidacznia się to podczas Eucharystii, gdzie wszyscy przystępujemy do sakramentalnej uczty, która jednoczy nas jako chrześcijan. To właśnie podczas Eucharystii kapłan dotyka tajemnicy swego sakramentalnego powołania, ludzie spotykają się prawdziwie na modlitwie – obecni ciałem i duchem, zaś mnogość posług (głoszenia, zwiastowania, śpiewu i muzyki) jest w pełni obecna. Jednak wzrost wspólnoty odbywa się nie tylko podczas Eucharystii. Jej rozwój warto wesprzeć jeszcze w opisany poniżej sposób.

1. Małe wspólnoty powinny spotykać się na modlitwę i dziękczynienie raz w tygodniu

Początki to idealny czas na cichą modlitwę i medytację – to czas stworzony specjalnie dla małych wspólnot i warto się nim razem cieszyć. Tylko na tym etapie rozwoju wspólnoty jej członkowie mają niepowtarzalną okazję, aby poczuć tak mocno wzajemną bliskość i oddanie. Modlitwa to ta chwila, kiedy możemy poczuć obecność Boga ucieleśniającą się w miłości i wierze tych wszystkich ludzi, z którymi dzielimy trudy całego tygodnia. Będzie to chwila niezwykle duchowego wzrastania dla każdego, a cud tego wzrastania rozegra się na oczach wszystkich.

2. Posługiwanie w Kościele wymaga zaangażowania nie tylko kapłana

Członkowie wspólnoty zaczynają powoli obejmować różne rodzaje posługiwania w Kościele (lektor, szafarz komunii i in.). Wszystko to dzieje się w oczekiwaniu na mający nastąpić wzrost wspólnoty, kiedy to posługi te zostaną przekazane również innym. Z tego samego powodu należy zapraszać wszystkich do udziału w przygotowaniu spotkań i rozważań po Eucharystii (np. przy kawie).

3. Wszystkie specjalne okazje powinno świętować się we wspólnocie „małego kościoła”

Po pierwsze, oznacza to sprawowanie sakramentów (chrztu, namaszczenia chorych, ślubu) we wspólnocie, która spotyka się na niedzielnej Eucharystii. Sakramentów tych można udzielać podczas Eucharystii albo przy innej okazji, jeśli zachodzi taka konieczność. Niezwykle ważne jest ponadto, aby zapraszać innych spoza wspólnoty do udziału w sakramentach we wspólnocie „małego kościoła”. Okazja taka jest ogromną szansą dla wspólnoty do dalszego rozwoju.

Jedną ze szczególnych cech posługi w parafii jest ciągłość sprawowania sakramentów. Kapłan może zaprosić osoby spoza wspólnoty do udziału w sakramentach podczas niedzielnej Eucharystii (chrzty, pierwsza komunika i in.).

4. Kapłan powinien być liderem duchowym wspólnoty i przyjacielem wszystkich

Niezwykle ważne jest, aby kapłan był duchowym liderem wspólnoty i bliskim przyjacielem jej członków. Wszyscy chrześcijanie są żywym obrazem Chrystusa, tak samo i kapłan – jest obrazem Chrystusa dla swojej wspólnoty. Członkowie wspólnoty zdają się na jego przewodnictwo – jako ten, który sprawuje sakramenty, powinien on również służyć radą, pocieszeniem i posiadać wizję wzrostu wspólnoty.

5. Kapłan powinien zawsze być nauczycielem

Nawet jeśli podczas Eucharystii jest wspólne rozważanie, kapłan zawsze powinien wygłosić homilię, która objaśniłaby trudniejsze fragmenty Pisma Świętego i dałaby wskazówki dotyczące prawdziwie chrześcijańskiego życia. Dobra homilia to taka, która wskaże skuteczność Ewangelii w życiu wspólnoty lub jej kapłana. Dobry nauczyciel zaś to taki, który uczy się, słuchając innych, aby następnie ich doświadczenia przekazać w nauce zawartej w homiliach i podczas tygodniowych rozważań.

6. Posługi członków wspólnoty wymagają nieustannego rozwijania

Częścią posługi wspólnoty wiernych i jej kapłana jest wspomaganie jej członków w odkrywaniu ich własnych uzdolnień do konkretnego rodzaju posługi. Każda nowa posługa wymaga wsparcia ze strony wspólnoty i otwarcia na potrzeby tych, którzy znajdują się poza wspólnotą. Rozwój posług to rozwój wspólnoty. Dla przykładu, posługa nauczania lub posługa wśród potrzebujących, nawet jeśli pełnione przez jednostkę, potrzebują wsparcia całej wspólnoty wraz z jej kapłanem jako duchowym przywódcą. Posługi te przyczynią się do wzrostu wspólnoty za sprawą tych, którym służą. Wszystkie rodzaje posługiwania mają swój punkt kulminacyjny podczas niedzielnej Eucharystii.

7. Spotkania rekolekcyjne wzmacniają poczucie przynależności do wspólnoty

Spotkania rekolekcyjne przyczyniają się do wzrostu wspólnoty i duchowego wzrostu jej członków. Rekolekcje to przede wszystkim czas modlitwy. Spotkania takie mogą trwać jeden dzień (od 9 rano do 3 po południu w sobotę w mieszkaniu jednego z członków wspólnoty) lub weekend i odbywać się w centrum rekolekcyjnym lub podobnym miejscu. Zwykle dłuższe rekolekcje odbywają się raz do roku, podczas gdy spotkania jednodniowe łatwiej jest zorganizować, przez co mogą odbywać się częściej.

8. Kapłan powinien podkreślać przynależność do większej wspólnoty

Okazje podczas których członkowie mniejszej wspólnoty mogą spotkać się i wymienić doświadczeniami z członkami innych wspólnot, wpływają budująco na tworzenie się tożsamości nowej wspólnoty. Członkowie takiej wspólnoty nie tylko dowiedzą się o istnieniu innych podobnych wspólnot, ale przede wszystkim przestaną czuć się osamotnieni w swoich dążeniach i pragnieniach.

9. Małe wspólnoty powinny być dumne ze swojej trwałości i stabilności

Większość kościołów i wspólnot w naszym kraju ma poniżej 100 członków. Małe wspólnoty powinny ogłaszać się w książkach telefonicznych, gazetach i brać udział w tylu przejawach życia społecznego, w ilu tylko się da. Mała wspólnota powinna spotykać się na niedzielnej Eucharystii i zachęcać swoich członków do zacieśniania więzów bez jednoczesnego stawiania się wspólnotą ekskluzywną. Warto dodać, że większość wspólnot spotyka się w niedzielny poranek pomiędzy 9 rano a 12 w południe. (Niestety pora ta może dla niektórych wiązać się z trudnościami w znalezieniu odpowiedniego lokalu.)

10. Niektóre małe wspólnoty decydują się ograniczyć swój rozwój

Ze względu na niewielką liczebność lub odległość geograficzną niektóre wspólnoty spotykają się rzadziej niż raz w tygodniu. Inne odwołują się do określonej populacji wybranej ze względu na płć społeczną, etniczność lub orientację seksualną. Takie działania ograniczają rozwój wspólnoty, jeśli zbyt silnie i nierozzerwalnie ją definiują. Każda wspólnota powinna odpowiedzieć sobie na pytanie: „Czy budujemy kościół otwarty dla wszystkich, czy tylko dla wybranych?”. Przeciętna rodzina decyduje się przekazać swoim dzieciom wiarę swoich przodków, która jest im dobrze znana. Robią to ponieważ zależy im, aby czuć się dobrze z językiem liturgii. Liturgia to swoisty „święty taniec” młodych i starych, tych ze specjalnymi potrzebami i pragnieniami oraz kapłana. Małe wspólnoty muszą zadać sobie pytanie, jak wyważyć nowy język liturgii w taki sposób, aby był on bliski wszystkim tym, którzy przez całe życie modlili się używając swoich ukochanych modlitw. Zadanie to wymaga czasu, nauki i umiejętności wypracowania konsensusu.

11. Małe wspólnoty powinny być przyjazne rodzinom i dzieciom

Dzieci zawsze wymagają opieki i ciepłego powitania. Rodzice chętnie uczestniczą w życiu wspólnoty, w której dzieci są kochane, szanowane i w których dba się o ich potrzeby. Dlatego też plan spotkań powinien być zawsze skonstruowany wokół rodziny i jej potrzeb. (W sposób szczególny troska ta powinna przyświecać planującym pierwsze spotkania dla rodzin.)

12. Należy szanować tradycje liturgiczne członków wspólnoty

Sakramenty to starodawne symbole dotykające naszego serca i duszy i przybliżające nam obecność Boga. Niektórym ludziom w niektórych kościołach zabraniano dostępu do sakramentów i dziś ludzie ci pragną powrócić do ich przyjmowania. Są i tacy, którzy przyszli do nas z religijnych tradycji pozbawionych sakramentów, ale tęsknią za ich pięknem i tajemniczą świętością. Sakramenty należą do ludzi. Jeśli będziemy je celebrować z szacunkiem i sercami otwartymi na ludzi, wielu przyjdzie do nas przez szeroko otwarte drzwi naszych wspólnot.

13. Małe wspólnoty powinny pozostawić swoją liturgię otwartą na śpiew i udział młodych

Pierwsi chrześcijanie byli znani ze swojej radości z życia i miłości. Zarówno muzyka jak i radość naszych dzieci przypominają nam, aby poddać się działaniu chwili i z otwartym sercem wyjść na spotkanie z Bogiem. Podobnie chór czy schola powinny być sercem liturgicznego posługiwania.

14. Członkowie wspólnoty powinni być zaangażowani w jej rozwój również finansowo

Aspekt finansowego zaangażowania daje członkom wspólnoty poczucie własności i odpowiedzialności za jej los. Kościół prawdziwie należy do ludzi, oni zaś czują, że są w nim zakotwiczeni poprzez poświęcenie mu swojego czasu, wysiłku i pieniędzy.

15. Wzrost wspólnoty przyjdzie poprzez wyciągnięcie ręki do określonej grupy

Wspólnota musi być otwarta na wszystkich, jednak jej prawdziwy wzrost nastąpi wtedy, kiedy skupi się na potrzebach określonej grupy. Dla przykładu, wspólnota może chcieć zbudować swoje posłannictwo wokół potrzeb rodzin. Inna grupa może chcieć dotrzeć do ludzi rozwiedzionych, przygotowując program wsparcia dla takich osób. Jeszcze inni mogą skierować swoje posłanie i posługę do osób homoseksualnych czy wspólnot etnicznych.

16. Wezwanie do społecznej sprawiedliwości należy podkreślać od samego początku

Jałmużna jest doskonałym przykładem praktyki posługi na rzecz społecznej sprawiedliwości. Nie jest ona jedynie jednym z wielu rodzajów posługiwania, ale znajduje się ona w samym centrum Ewangelii. Sprawiedliwość społeczna i współczucie wyrastają z Eucharystii jako owoc jedności i miłości dzielonych we wspólnocie. Z korzyścią dla wspólnoty będzie skupienie się na jednym konkretnym celu (np. posługa wśród osób starszych i chorych w dużej miejskiej społeczności). Będzie to zarówno posługa sakramentalna, jak i służba wśród potrzebujących, którzy zostali zepchnięci na margines społeczeństwa. Posługa taka jednoczy małą wspólnotę, dając jej poczucie celu.

17. I najważniejsze: nie brać sobie wszystkich złych doświadczeń za bardzo do serca!

Niekiedy błędnie pojmujemy sukces jako liczbę członków wspólnoty. Podczas gdy tak naprawdę drogę wiary da się zmierzyć jedynie miłością do drugiego człowieka i doświadczeniem obecności Boga w naszym życiu. Cała reszta należy do Ducha Świętego, który prowadzi nas podczas naszej modlitwy i na ścieżkach wiary i który uczy nas śmiać się tak mocno, jak bardzo chce nam się płakać nad naszymi zmartwieniami. Prawdziwy sukces osiągnie ta wspólnota, która nauczy się odkrywać te prawdy.

(Z języka ang. przetłumaczył Przemysław S. Cichosz)